

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie C - Número 415
3 de juny de 2014

Comissió d'Investigació sobre les Possibles Responsabilitats Derivades de l'Actuació i la Gestió de les Entitats Financeres i la Possible Vulneració dels Drets dels Consumidors

Presidència de la I. Sra. M. Dolors Montserrat i Culleré

Sessió núm. 21

SUMARI

Dictamen

de la Comissió d'Investigació sobre les Possibles Responsabilitats Derivades de l'Actuació i la Gestió de les Entitats Financeres i la Possible Vulneració dels Drets dels Consumidors
(tram. 261-00002/10) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 21

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i cinc minuts. Presideix M. Dolors Montserrat i Culleré. Assisteix la Mesa el lletrat Fernando Domínguez García.

Hi són presents els diputats Ferran Falcó i Isern i Joan Recasens i Guinot, pel G. P. de Convergència i Unió; Pere Aragonès i García i Gemma Calvet i Barot, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Juli Fernandez Iruela i Alicia Romero Llano, pel G. P. Socialista; José Antonio Coto Roquet i Sergio García Pérez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; David Companyon i Costa i Josep Vendrell Gardeñes, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Carlos Carrizosa Torres i José Manuel Villegas Pérez, pel G. P. de Ciutadans, i David Fernández i Ramos, pel G. Mixt.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les Possibles Responsabilitats Derivades de l'Actuació i la Gestió de les Entitats Financeres i la Possible Vulneració dels Drets dels Consumidors (tram. 261-00002/10). Comissió d'Investigació sobre les Possibles Responsabilitats Derivades de l'Actuació i la Gestió de les Entitats Financeres i la Possible Vulneració dels Drets dels Consumidors. Aprovació del dictamen de la comissió.

La presidenta

Iniciem la Comissió d'Investigació sobre les Possibles Responsabilitats Derivades de l'Actuació i la Gestió de les Entitats Financeres i la Possible Vulneració dels Drets dels Consumidors.

Dictamen

de la Comissió d'Investigació sobre les Possibles Responsabilitats Derivades de l'Actuació i la Gestió de les Entitats Financeres i la Possible Vulneració dels Drets dels Consumidors (tram. 261-00002/10)

Com molt bé veuran vostès, il·lustres senyores i senyors diputats, en l'ordre del dia, avui és ja l'últim dia de la comissió, tenint en compte que tenim el dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les Possibles Responsabilitats, tal com comentava anteriorment, i per tant, doncs, és un dictamen que posarem a votació per part de tots els grups parlamentaris.

Iniciem, doncs, aquesta comissió amb l'explicació, per dir-ho d'alguna manera, dels diferents grups parlamentaris sobre el seu posicionament i sobre les conclusions presentades a la comissió, que arriben avui.

I iniciàrem el torn, com sempre hem fet en aquesta comissió, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre diputat el senyor Pere Aragonès. Endavant, senyor Aragonès.

Pere Aragonès i García

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, avui encarem la recta final d'aquesta

comissió d'investigació amb l'aprovació en comissió de les conclusions dels treballs i dels estudis i de les compareixences que s'han realitzat al llarg de gairebé un any.

L'objectiu de la comissió d'investigació era determinar les responsabilitats de la crisi financera, de per què la crisi financera va fer perdre, doncs, nou de les deu caixes que hi havia a Catalunya abans de la crisi, i també per valorar l'impacte que va tenir sobre la vulneració col·lectiva de drets dels consumidors. I creiem que els objectius s'han acomplert, malgrat que som conscients que eren ambiciosos i que moltes de les conclusions i recomanacions s'escapen de l'àmbit de competència d'aquest Parlament i formen part de l'àmbit estatal o de l'àmbit comunitari.

Pel que fa a les responsabilitats, per què la crisi financera que es va produir a tot el món a Catalunya es va traduir en una pèrdua de les caixes d'estalvi, amb la repercussió que va tenir sobre el crèdit a famílies i a empreses? Per què es va produir, doncs, aquesta descapitalització de l'economia catalana? Determinem responsabilitats amb les conclusions que avui aprovem.

En primer lloc, els gestors, també derivats d'un model de governança en què les entitats no estaven preparades per a la intensitat de la globalització financera, en què va haver-hi un increment de la dependència dels mercats internacionals de capital.

En segon lloc, perquè les caixes es van caracteritzar per una expansió desmesurada, per una exposició també desmesurada i molt intensa al risc del sector immobiliari; van lligar el seu futur, van comprometre el seu futur, es van agafar de bracet en el seu futur a l'evolució del sector del totxo.

I, també, la darrera responsabilitat, dels supervisors: el Banc d'Espanya va fallar, la Comissió Nacional del Mercat de Valors no va poder acomplir la seva funció, el Govern de l'Estat espanyol va gestionar la crisi financera tard i malament en detriment dels drets dels consumidors, en detriment també de l'economia catalana. Aquesta intervenció tardana ens ha costat més diners i ha comportat una major concentració bancària, amb el perill que això té per a l'economia i per a la lliure competència..., doncs, ha comportat aquestes conseqüències més dolentes que si s'hagués intervingut en un altre moment.

Segon bloc: la protecció dels consumidors. Creiem que es va produir, podem dir, un espoli, una expropiació massiva de l'estalvi popular amb la comercialització de participacions preferents i obligacions de deute subordinat. Són productes que no estaven pensats per al mercat minorista, i tot i això la seva comercialització es va portar a terme, i es va portar a terme de manera generalitzada d'una forma bastant incorrecta, en molts casos fraudulenta. Per tant, això queda clar en les conclusions i també posem sobre la taula mesures perquè això no torni a passar, implementant les directives comunitàries en matèria de protecció de consumidors de productes financers: la directiva Mifid, però també la directiva Mifid II, que està, doncs, en procés d'aprovació final.

Però també la contractació de préstecs hipotecaris. Va haver-n'hi una comercialització massiva, i la major part d'aquests contractes, de manera generalitzada –i així ho hem pogut constatar–, contenien clàusules que poden ser considerades abusives perquè la desproporció entre les responsabilitats, entre els compromisos i les obligacions, i els beneficis de les parts, és a dir, les entitats financeres i els consumidors, era manifesta. Per tant, aquí va haver-hi una actuació deliberada de creixement per part de les entitats financeres de col·locació d'aquests préstecs sabent que en algun futur, doncs, seria molt difícil que es poguessin recuperar.

Però no només hem determinat responsabilitats, que és important i que ha comportat dedicar-hi molt de temps d'aquesta comissió, sinó també, a la llum del que s'ha expressat a les compareixences, a la llum de la documentació aportada, hem formulat una sèrie de recomanacions que en aquesta intervenció no tindrè temps d'explicar, però que, bàsicament, el que situen és que un dels reptes principals de la nostra democràcia al segle XXI, en el marc d'una globalització, és la regulació del capital, és la regulació de les finances, és impedir que uns bancs internacionalitzats i unes finances internacionalitzades passin per sobre d'una democràcia que encara no està prou internacionalitzada.

Al segle XX l'organització de la ciutadania va ser organitzant el factor treball, organitzant-nos en sindicats, organitzant-nos en col·lectius de treballadors. Avui hem d'incorporar la visió de consumidors i també organitzar-nos en el sentit de què fem amb el nostre capital; també organitzar el capital des del punt de vista dels consumidors i, per tant, orientar l'activitat financera als drets dels consumidors, a la contenció del risc, a una major transparència, on la banca pública també hi ha de tenir un paper fonamental. Creiem que això és important: moltes d'aquestes conclusions i recomanacions no les podrem portar a terme en aquest Parlament, però és important que hi hagi un full de ruta en aquest àmbit.

I finalment: hem vist, i amb això acabo, senyora presidenta, en aquesta comissió actuacions que rebutgen..., qualsevol tipus mínim d'ètica que hi ha d'haver, hem vist com la cultura de la cobdícia s'havia instal·lat en la manera de fer de moltes de les nostres entitats. Alguns d'aquests elements que hem pogut comprovar poden constituir il·lícits penals, i per això també nosaltres, a part d'elevat a Ple les conclusions, creiem que aquestes conclusions s'han de portar a fiscalia perquè estudiï les possibles responsabilitats penals derivades de l'actuació dels gestors d'algunes entitats i també d'alguns supervisors.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Gràcies, senyor Pere Aragonès. Passem ara al torn del Grup Parlamentari Socialista; té la paraula la il·lustre diputada i portaveu Àlicia Romero Llano.

Àlicia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Doncs, bé, com deia el diputat Aragonès, iniciàvem aquesta desena legislatura –el grup socialista almenys– amb les ganes d'impulsar aquesta comissió; ja ho havíem fet en l'anterior legislatura.

Ho fèiem de la mà d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa, de Ciutadans i del Partit Popular per posar en marxa, doncs, aquesta comissió, que es va aprovar favorablement en el seu Ple. Ho fèiem basant-nos en l'Estatut de Catalunya, en l'Estatut d'autonomia, l'article 123, que estableix quines són les competències de la Generalitat amb relació a aquests temes..., parla de la regulació de les caixes i també de la defensa dels drets dels consumidors, i en base a aquests dos articles vam posar en marxa, o vam pretendre, doncs, posar en marxa aquesta comissió. Amb dos objectius, com es deia: analitzar quina havia estat la gestió de les caixes, sobretot en tot l'àmbit hipotecari i de productes híbrids, és a dir, participacions preferents, i, després, quins havien estat, també, els processos de fusió que havien portat a la desaparició, per desgràcia, de les caixes catalanes, que podem recordar, doncs, quin va ser el seu origen, molt social, que avui ha desaparegut. Gràcies a les caixes d'estalvis, les classes treballadores havien pogut arribar al crèdit, havien pogut aconseguir crèdit –abans això no era així–, i avui, doncs, no tenim caixes. Esperem, doncs, que la situació que vam viure en segles passats no la tornem a trobar.

Bé, nosaltres en les anàlisis que hem pogut fer després d'un any de compareixences, que han sigut interessants, malgrat que és veritat que hi ha algunes persones que no han volgut comparèixer, no ens han volgut acompanyar..., em sembla que hauria estat èticament..., encara que jurídicament no hagués estat obligatori venir, èticament era interessant. Hauria estat, jo crec, doncs, aplaudit per tots que haguessin vingut a donar les explicacions oportunes. No ho han fet. Amb les compareixences que hem tingut nosaltres hem tret bastantes conclusions; podríem destacar-ne algunes: la concentració totalment desmesurada de l'activitat creditícia de les caixes dedicada al sector immobiliari, hi havia un excés de risc en aquest sector; una comercialització de les preferents fetes a col·lectius minoristes, a col·lectius d'estalviadors, a persones que no tenien coneixement financer per poder, doncs, rebre aquest tipus de productes, i una governança molt feble de les entitats financeres al nostre país, amb unes presidències amb un paper més representatiu i amb unes direccions generals i uns comitès executius amb molta força.

Això ho hem vist en moltes caixes. A mi m'agradaria concretar-ho en tres en concret, com han estat Caixa Catalunya, Caixa Laietana i Caixa Penedès, tres caixes que han patit molt, probablement –per posar aquests tres noms–, doncs, aquesta manera de funcionar totalment desmesurada en tots els sentits: en els sous, en les indemnitzacions, en les pensions dels directius, que no han pensat en cap moment, doncs, en els ciutadans i en el mal que estaven fent a tants i tants ciutadans, per exemple, només amb la comercialització d'aquestes preferents. Moltes d'aquestes entitats financeres que

han vingut a comparèixer estan immerses en processos judicials; esperem que la justícia actuï i per fi, doncs, es faci justícia, no?, i valgui la redundància.

Hem vist també com s'han vulnerat molts drets dels ciutadans, molts drets –el dret a la informació...–; com s'ha enganyat; podríem dir, fins i tot, com s'ha estafat els ciutadans.

I en els casos de les preferents, doncs, n'hi han moltes, de conclusions, són molt clares. Només fa falta escoltar, doncs, això, no?, representants de plataformes d'afectats per veure com s'ha enganyat constantment i d'una manera continuada, amb pressió als treballadors de les oficines per col·locar preferents a persones que no tenien el perfil adequat. En fi, hem vist coses realment increïbles. També, en l'àmbit de les hipoteques, com hi ha hagut clàusules abusives, com hi han hagut desnonaments desmesurats –a Catalunya estem a l'entorn dels noranta mil desnonaments mentre hi han molts pisos buits... És a dir que hi ha hagut, diguéssim, una situació totalment desequilibrada en benefici, doncs, de les entitats financeres i d'aquells qui les dirigien.

En l'àmbit, doncs, del control –que, evidentment, aquí l'Estat, el Banc d'Espanya i la CNMV tenien un paper important com a reguladors i com a supervisors–, nosaltres hem sigut molt crítics. Em sembla que l'Estat va tenir, primer, una manca de reconeixement de la situació de crisi; no la va reconèixer a temps, i això va suposar, evidentment, després unes conseqüències negatives per als ciutadans. Va haver-hi una manca de previsió de planificació del sistema financer d'una manera molt clara, i probablement massa canvis en tot el procés de reestructuració bancària, canvis permanents que van portar, doncs, segurament a prendre decisions massa tard que han portat molts perjudicis als consumidors i als ciutadans.

Nosaltres creiem que en tot aquest despropòsit, per dir-ho d'alguna manera, el Banc d'Espanya hi ha tingut un paper clau. El Banc d'Espanya no va posar límits als crèdits, no va voler veure com s'estaven inflant les caixes, amb molt de risc, en el sector immobiliari; creiem que no ho va voler veure i no va posar cap límit en aquest sentit, i hem vist coses, doncs, bastant sorprenents. Va permetre..., no va permetre, sinó que ell va ser qui va autoritzar que les entitats financeres es poguessin capitalitzar a través de les participacions preferents, fet que va fer que les participacions preferents es comercialitzessin d'una forma massiva, i com ja he dit, doncs, a perfils no adequats, no? Per tant, el Banc d'Espanya creiem que té una gran responsabilitat en la situació que hem viscut i que estan vivint, doncs, avui en dia moltes famílies.

La CNMV també. En menor mesura, perquè és veritat que tenia moltes més limitacions; el seu paper era molt més limitador en aquest sentit, no tenia prou capacitat per haver aturat, per exemple, la comercialització de les preferents, i no tenia probablement els recursos per fer front a aquesta situació que estava vivint l'Estat, però en tot cas creiem que tant els organismes reguladors com supervisors tenen part de la seva responsabilitat, i nosaltres la volíem focalitzar en el Banc d'Espanya.

La Generalitat també creiem que podia haver estat molt més belligerant en aquest tema, i en aquest sentit, doncs, les modificacions legislatives que es van fer ens van semblar tènues. I fer una modificació legislativa, i m'agradaria dir-ho clarament, perquè els presidents poguessin cobrar un sou per intentar, doncs, reduir el paper dels directors generals em sembla totalment insuficient, per dir-ho d'una manera suau, no? Per tant, és veritat que el que ha passat és en gran part culpa o responsabilitat de qui estava al capdavant de les entitats financeres, però em sembla que els organismes reguladors i supervisors tenen també part de la seva responsabilitat.

Nosaltres hem plantejat força recomanacions de millores en la línia dels drets dels consumidors, en la línia també de com s'haurien de reestructurar les caixes –les poden veure vostès–; hem sigut en algunes força contundents, perquè ens sembla que no podem esperar més per donar algunes solucions en l'àmbit de les preferents o en l'àmbit dels desnonaments, per exemple.

I, per acabar, dir que –igual, em sembla, que alguns altres grups– totes les conclusions –a nosaltres ens agradaria..., les que s'aprovin en el plenari, però si no també nosaltres ho farem a títol individual–..., portar-les al Ministeri Fiscal perquè revisi no només les conclusions sinó també totes les compareixences que hem viscut aquí durant un any, perquè algunes ens sembla que tal vegada, si s'analitzen per part de la fiscalia, podrien, doncs, generar algun índex de delictes. I, per tant, nosaltres creiem que són ells a qui pertoca jutjar com s'han gestionat aquestes entitats financeres i quin ha estat el paper de control, supervisió i regulació de qui li pertocava, doncs, fer aquesta tasca.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Romero. Passem ara al torn del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula el seu portaveu, l'il·lustre diputat senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, avui finalitzen els treballs d'una comissió d'investigació que es va encetar fa poc més d'un any i que busca, aquesta comissió, doncs, saber qui són els responsables de la desaparició de les caixes d'estalvi, d'haver portat Catalunya i el conjunt d'Espanya a prop del col·lapse financer i d'haver generat una estafa envers centenars de milers d'estalviadors que van veure com pràcticament perdien els seus estalvis.

Catalunya era la comunitat autònoma d'Espanya on hi havia un major nombre de caixes d'estalvi, la majoria d'elles caixes nascudes fa més de cent anys, en el segle XIX –a finals del segle XIX, a mitjans del segle XIX–, principis del segle XX, caixes que tenien una funció de dinamització de l'economia de la zona on havien nascut, de suport a l'economia productiva i de coixí social davant les persones que ho estaven passant..., o que tenien dificultats econòmiques i socials.

Caixes que van ser capaces de superar el crac del 29, que van ser capaces de superar l'autarquia a Espanya, que van superar el patró or i la seva desaparició l'any 1971, que han conviscut durant més de mig segle amb el Banc Mundial i el Fons Monetari Internacional, que van estar a la transició democràtica espanyola, que van estar a l'entrada d'Espanya a la Unió Europea i a la zona euro... Doncs, bé, aquest conjunt de caixes d'estalvi, la majoria d'elles catalanes, que van passar tot aquest període, el que no han pogut superar van ser els anys de govern socialista de Zapatero, així com els trenta-quatre anys continuats de governs separatistes d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió a la Generalitat de Catalunya.

Segons els separatistes –Esquerra Republicana i Convergència i Unió–, les caixes d'estalvi eren un model d'èxit, i efectivament ho eren, però ho eren fins que Esquerra Republicana i Convergència i Unió hi van posar la mà, a les caixes d'estalvi. Avui, de les deu caixes d'estalvi que hi havia a Catalunya, desgraciadament no en queda cap, cap ni una. I això per què ha passat? Doncs, ha passat per diferents motius. Primer, perquè les caixes d'estalvi es van intentar convertir en una espècie de pseudobancs, competint a qui obria més oficines o a qui donava més crèdit immobiliari. A això se li ha de sumar que les caixes d'estalvi, a Catalunya especialment, han estat l'agència de col·locació dels elefants polítics del PSC, de Convergència i Unió i a vegades d'Esquerra Republicana de Catalunya. Quan un polític del PSC o de Convergència i Unió estava totalment amortitzat, o se l'enviava al Senat o se l'enviava al Parlament Europeu o bé se l'enviava a una caixa d'estalvi, persones sense coneixements en l'àmbit financer i econòmic.

Davant d'aquesta situació, els òrgans reguladors, també dirigits per polítics, com vam veure al Banc d'Espanya, dirigit pel que va ser secretari d'Estat d'Economia dels primers governs Zapatero..., governava el Banc d'Espanya, el qual no solament no va impedir el que va passar sinó que va encoratjar, amb el consentiment del Govern de llavors, del Govern Zapatero, les fusions de les caixes d'estalvi i la posterior venda i desaparició d'aquestes. Eren aquells anys en què el senyor Zapatero afirmava que Espanya tenia el millor sistema financer del món o que Espanya jugava a la Champions League de l'economia. Una època en què, mentre els Estats Units, Alemanya, Bèlgica o la Gran Bretanya aportaven bilions, amb «b», d'euros al sistema financer, a Espanya el Govern socialista, amb el beneplàcit a la Generalitat de Catalunya dels partits del tripartit –Esquerra Republicana, PSC i Iniciativa Verds–, es permetia, incomplint la directiva europea, la comercialització de productes financers com participacions preferents a petits inversors, jubilats i famílies amb l'objectiu de capitalitzar el sistema financer, i no fer-ho com ho van fer els països del nostre entorn..., i, en aquest cas, a través dels estalvis, que es van acabar esfumant, de moltes de les persones que desgraciadament van ser enganyades. O, per exemple, en l'àmbit hipotecari, on la senyora Chacón, en plena crisi econòmica, es vantava de dir que havia construït deu jutjats nous per portar a terme el desnonament exprés.

Davant tota aquesta situació, què va fer el Govern de la Generalitat? Doncs, ni una sola alerta, ni una sola paraula, ni un sol avís, ni cap voluntat de canviar el marc legislatiu per evitar el sobreendeutament de les caixes, per evitar la politització de les caixes o per evitar que es donessin..., que es permetés la comercialització de productes financers a petits inversors sense coneixements econòmics. A això hi hem de sumar, doncs, la pèssima gestió de les finances públiques, amb un dèficit públic desbocat, l'any 2009, de l'11 per cent del producte interior brut, o la Generalitat de Catalunya, amb un dèficit públic a finals del 2011 de més de vuit mil milions d'euros, que va, com deia el senyor Antoni Castells en comissió parlamentària, impedir que hi hagués qualsevol marge d'actuació per part de la Generalitat de Catalunya.

Tot i així, un any després del naixement d'aquesta comissió podem afirmar que la situació del sistema financer ha canviat radicalment. Avui ningú dubta que Espanya no serà intervinguda per la troica; avui no hi ha perill que hi hagi un *corralito* a Espanya, com va succeir a Xipre fa poc més d'un any o va succeir a Argentina fa més d'una dècada; avui Espanya fins i tot està recuperant els recursos aportats al sistema financer, com hem vist amb la venda del 7 per cent de Bankia per part del sector públic, que ha permès un benefici per als contribuents de 138 milions d'euros. I, per tant, avui la situació, afortunadament, ha canviat radicalment, i avui mateix hem pogut veure com, amb les dades de l'atur del mes de maig, Espanya ha creat 200.000 nous llocs de treball o s'ha reduït l'atur en 119.000 persones, dades històriques des que es disposa de dades d'aquest tipus.

Tot i això, queda molt per aconseguir. S'ha d'aconseguir, per això..., i per això el Partit Popular en les nostres conclusions portem els següents aspectes, que considerem necessaris a portar a terme en els propers mesos i anys en el sistema financer –i ja amb això concloc, senyora presidenta–: s'ha d'aconseguir la unió bancària europea; s'han de reforçar els òrgans reguladors i de control de les entitats financeres; s'ha d'impedir qualsevol temptació de polítics d'Esquerra Republicana, Convergència i Unió i Iniciativa Verds de crear un banc públic per col·locar amiguets o buscar substituir el Banc Central Europeu en una hipotètica sortida de Catalunya d'Espanya i, per tant, de la Unió Europea; s'ha de seguir en la línia de la consolidació fiscal; s'ha d'impulsar la concessió de crèdits a pimes i famílies; s'han de millorar els coneixements financers de la societat per evitar noves estafes com les que hem vist durant aquests anys de crisi.

En definitiva, els poders públics tenim l'obligació de posar les bases per impedir que situacions d'abús com les que han succeït no es tornin a produir mai més en la nostra economia, i al mateix temps també hem de demanar a la justícia una actuació ferma i veloç davant l'actuació negligent, abusiva i fora de la llei que han mantingut molts dels directius de les caixes d'estalvi, que han fet desaparèixer les entitats amb la seva mala gestió, que han posat en perill els estalvis de moltes persones i que s'han enriquit de forma desmesurada, com vam veure judicialment la setmana pas-

sada amb Caixa Penedès, on es van enriquir de forma desmesurada mentre moltes de les persones que ells dirigien eren acomiadades. Per tant, tenim una gran responsabilitat, i esperem que la justícia i els poders públics actuïn en conseqüència.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Gràcies, senyor Coto. Passem ara al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula l'il·lustre diputat i portaveu senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Bon dia. La crisi del sistema financer és l'epicentre de la crisi del sistema econòmic i de la devastació econòmica i humana que ha provocat.

Les xifres són prou conegudes: 700.000 persones aturades, 2 milions de persones en risc de pobresa, 75 desnonaments diaris a Catalunya, 90.000 durant tot el període, 14.700 milions estafats amb les participacions preferents i el deute subordinat, caiguda del crèdit a l'economia financera i una quantitat ingent de recursos públics –108.000 milions d'euros segons el Tribunal de Comptes, més de 300.000 milions d'euros si sumem els avals, esquemes de protecció d'actius, crèdits fiscals, etcètera– que expliquen que ara la banca precisament presenti beneficis. Les retallades socials han anat a finançar aquest rescat bancari, i a més a més, com és evident, la desaparició de tot el sistema de caixes català. La darrera desaparició, per cert, ha estat la de «la Caixa»: fa unes setmanes que, es digui el que es digui, ha desaparegut com a caixa i ha estat definitivament apropiada per la seva elit directiva.

No pot ser, per tant, que hi hagi impunitat, no pot ser que..., hi hagi responsabilitats, i en aquest sentit no puc deixar d'esmentar el cas de Caixa Penedès, de la sentència de Caixa Penedès, amb aquesta particular dació en pagament després del robatori de 30 milions d'euros, que contrasta molt, també, amb les sentències que hem conegut aquests dies de sindicalistes als quals els cauen tres, quatre anys de presó per participar en piquets durant la vaga general. Crec que és una injustícia que cal assenyalar i denunciar.

Sobre els treballs de la comissió, ha estat una comissió escapçada i incompleta. Els vots de Convergència i Unió i del PP van impedir la compareixença dels principals responsables, en aquest cas, de Fainé, Nin, Sastre, de «la Caixa» o del Banc de Sabadell, o del Banc de Santander, o del Banc de Bilbao Vizcaya, entitats que han tingut un paper fonamental en la reconfiguració del sistema financer i que a més a més, com és el cas de «la Caixa», tenen grans responsabilitats en la comercialització de productes com les preferents. Vetar la compareixença de «la Caixa» no és acceptable en termes democràtics, i és una expressió de la capacitat de poder polític d'aquesta entitat i no del fet que tot ho hagi fet bé.

Així mateix, proposem la reprovació de tots els responsables de l'Estat que no han volgut comparèixer: ministres, exministres, com Guindos, Salgado; Fernández Ordóñez, Caruana –antics governadors del Banc d'Espanya–; Elvira Rodríguez... han faltat al seu deure de col·laboració entre administracions i, el que és més important, de donar les explicacions necessàries davant del Parlament i la ciutadania, i per tant creiem que hi han de ser, que aquest Parlament hauria de reprovar aquesta actitud de forma molt clara.

Tercera qüestió. Les nostres conclusions han volgut respondre a tres preguntes: què ha passat, qui en són els responsables i quines són les actuacions més urgents. Sobre el que ha passat, la major part dels compareixents han atribuït la fallida de les seves entitats a la crisi, una crisi que, com va dir Narcís Serra, va ser una mena de tempesta que va venir dels Estats Units. Pel nostre grup la crisi financera, la desaparició de les caixes, ha estat conseqüència d'un enorme frau. Segons el diccionari, frau és «l'acció d'enganyar algú per procurar-se un avantatge en detriment d'ell», un engany massiu per aconseguir un benefici corporatiu, en aquest cas, i en molts casos personal. Un engany o autoengany és un model econòmic basat en l'especulació immobiliària, en l'increment del crèdit afavorit per la disponibilitat de diners a baix preu per l'entrada de l'euro i una política que afavoria la compra d'habitatges amb la llei del sòl i les desgravacions fiscals. Del dret a l'habitatge es va passar al dret al crèdit. Un engany és la competència desaforada de les caixes per obrir oficines i expandir-se més enllà del seu àmbit territorial d'origen: oficines a Madrid, oficines al conjunt del territori espanyol, operacions immobiliàries a Portugal, a Polònia, en el cas de Catalunya Caixa, a Tailàndia, en el cas de Caixa Laietana, per exemple.

Un frau ha estat el reguitzell de males pràctiques i abusos en les hipoteques, que han convertit la hipoteca en una condemna de per vida, sense dret a una segona oportunitat per a moltes famílies. Un frau és la sistemàtica i sistèmica utilització de mecanismes i productes financers com les clàusules sòl, els *swaps* o l'IRPH. Un frau és la comercialització de participacions preferents des de paradisos fiscals per evitar pagar impostos. Un frau i una estafa és la comercialització de preferents i deute subordinat a petits estalviadors, gent treballadora, gent sense grans coneixements financers, que eren tractats com si fossin inversors, a costa dels quals es va fer el primer rescat de les caixes. Un frau, evidentment, són les elevades retribucions, les pensions i les indemnitzacions desproporcionades que hem vist en els casos de Caixa Penedès, Catalunya Caixa o la presumpta venda de preferents per part de Dòria, de la seva família, director general de la Caixa Laietana, un frau en el qual notaris, taxadors i les empreses auditores han estat còmplices. Però el darrer frau és que entitats que eren patrimoni públic, bé comú, rescatades amb diner públic, passin a mans privades a preu de saldo. Aquest és el darrer frau de la lamentable història de les caixes, i el que ha passat no s'entén i és conseqüència directa del predomini de l'economia financera i d'un capitalisme especulatiu i extractiu de recursos públics, que ha promogut l'ano-

menada cultura de la cobdícia a la recerca de l'enriquiment ràpid a qualsevol preu.

Qui en són els responsables? Nosaltres defensem la tesi que les caixes eren perfectament viables, com ho demostra la pervivència de les caixes d'Ontinyent i de Pollença o de les caixes cooperatives. Han sobreviscut perquè han estat fidels a l'esperit fundacional de caràcter social i d'arrelament al territori. Les caixes van voler fer de bancs, i la gran caixa que hi ha a Catalunya sempre va pressionar per la seva bancarització. Per nosaltres els responsables són l'elit directiva de les caixes, els directors generals, que es van apropiat de les caixes –malauradament, perquè la llei també els ho permetia–, amb un poder omnímode que, com hem sentit..., i actuant amb nepotisme també en molts casos, vulnerant principis ètics bàsics i d'incompatibilitats. Els consells d'administració i els presidents, subsidiàriament, perquè no feien el paper de control que els pertocava. El Banc d'Espanya, que va promoure que les caixes s'aboquessin al sector immobiliari i va mirar cap a un altre costat quan els seus propis inspectors avisaven de la situació de risc en què ens trobàvem davant d'una futura crisi. La Comissió Nacional del Mercat de Valors, que no va fer res per evitar l'estafa de les preferents, va protegir les entitats financeres i no els seus clients i, per tant, en va ser còmplice necessari. I, evidentment, el Govern de l'Estat, tant del PSOE i del PP, pel fet d'afavorir la bombolla immobiliària, que van negar sistemàticament; de negar la crisi, en el cas del Govern Zapatero, i assegurar que teníem un dels millors sistemes financers del món; de promoure processos de fusió inútils i fracassats. I el Govern del PP, pel fet de culminar amb el suport de la troica el procés de desaparició definitiva de les caixes i promoure l'oligopoli financer.

Hi ha hagut, a parer nostre, una voluntat deliberada d'acabar amb les caixes, una actitud de suport a l'elit financera que contrasta amb la duresa amb què s'ha actuat amb les víctimes de la crisi, amb la gent que ha perdut els seus habitatges o que ha vist atrapat els seus estalvis en les preferents. També el Govern de la Generalitat té responsables, en proporció a les seves competències, per la passivitat en la defensa del model de caixes com en la defensa dels consumidors, i pel fet de no actuar de forma diligent en les reformes que haguessin estat necessàries de la mateixa llei catalana de caixes. És evident que la desaparició de les caixes és una opció volguda, planificada, per qui no vol altre tipus d'entitats financeres que no siguin propietàries..., d'accionistes privats i que tinguin ànim de lucre.

Quines són les actuacions més urgents? De les cinquanta-set recomanacions que fem, que assumim en bona part el paper de moviments socials, organitzacions de consumidors i de la PAH, als quals volem reconèixer el seu paper no només en la denúncia sinó en l'aportació de solucions concretes, creiem que són urgents les següents mesures: la necessitat d'impulsar una banca pública –no és acceptable, no podem deixar passar, que, per exemple, Catalunya Banc, que ha necessitat 12.000 milions d'euros, 40.000 milions si comptem els avals, que molt probablement alguna part d'aquests s'haurà d'executar, ara passi a preu de

saldo a mans privades quan era patrimoni públic–, volem una banca pública sotmesa a control democràtic i amb criteris ètics; la creació d'un parc públic d'habitatges amb els habitatges de la Sareb, i que, evidentment, la Generalitat es personi com a acusació en tots els procediments judicials oberts contra les males praxis de les entitats financeres, tenint en compte, a més, que les taxes judicials imposades pel Govern del PP impedeixen a molta gent poder accedir a la justícia; la creació d'una fiscalia especialitzada en delictes financers; l'establiment d'una moratòria als desnonaments i promoure la incorporació de la dació en pagament retroactiva, i, evidentment, traslladar la documentació, totes les transcripcions i documentació que ha pogut recollir aquesta comissió.

Vull fer una referència al document transaccionat entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que és el que té la majoria. Pensem que és molt insuficient, no hi donarem suport en termes generals: creiem que no afronta els problemes, l'anàlisi de fons del que ha provocat la crisi de les caixes, i no albirem, no veiem que en les seves recomanacions tampoc aparegui el nou país que voldríem. No és proporcional, ni en les solucions ni en l'anàlisi, al drama que s'ha produït; no és possible dir que simplement ha estat una qüestió que les direccions de les caixes haurien d'haver estat més atentes i corregir i parar pràctiques de gestió. Pensem que el problema és molt més profund.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. Passem ara al Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula l'il·lustre diputat i portaveu senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidenta. Concluyendo ya esta comisión, que se puso en marcha a iniciativa de Ciudadanos y de otros grupos parlamentarios, para Ciudadanos las conclusiones de lo que ha ocurrido con las cajas de ahorros, que ha motivado la desaparición de prácticamente todas las cajas de ahorros catalanas, estaría, primero, en la configuración jurídica de las propias cajas, que propició que ante la necesidad de capitalización en un momento de crisis económica se propiciase el que los equipos directivos capitalizasen ahorros de ahorradores, y de esta forma arriesgasen el dinero de particulares que ni siquiera conocían que sus ahorros estaban sirviendo para dar solvencia a las cajas de ahorros.

Esto es una cuestión, la configuración jurídica de las cajas, que sin duda afectó, y además para nosotros la presencia de grupos políticos y económicos con arraigo local y conexión con todos los partidos políticos motivó que..., aquí, en esta comisión, no se ha mencionado, pero en realidad estaban sentados en los consejos de administración todos los partidos políticos, o una parte de los partidos políticos, que han tenido responsabilidades y que las tienen todavía hoy en el Gobierno: estuvieron ahí sentados, estuvieron sentados

los sindicatos; pasó el tiempo y nunca se hizo constar en estos órganos de administración ningún tipo de oposición por estos partidos políticos y sindicatos.

Por tanto, las alusiones que hay en las conclusiones del resto de partidos, que procuran orillar el tema de la politización de las cajas, han motivado que nosotros haya determinados puntos que nos hayamos tenido que abstener o votar contrariamente cuando no se era lo suficientemente contundente en la denuncia de esta politización interna.

Consecuencia también de esta politización y de, digamos, el fuerte localismo en las cajas, sobre todo de tamaño medio y pequeño, es que teníamos unos consejos de administración sin formación financiera, incluso unos directivos sin la suficiente formación, que muchas veces se apoyaban en consultoras externas. Y el mecanismo de control que las propias sociedades tienen que tener sobre lo que realizan los directivos, y que deben llevar a cabo los órganos de administración, en las cajas de ahorro fue prácticamente inexistente. Estos consejos de administración decían «sí» y «amén» a todo, y motivaron que al final las cajas hayan desaparecido por la falta de control de estos órganos.

Hubo una falta de prudencia mínima en la actuación de los directivos que no fue controlada; se daban unos créditos por encima de las posibilidades de solvencia de las cajas; se entró alegremente, en una época de burbuja inmobiliaria, a fijar todos los recursos de las cajas y su mayor parte de actividad, precisamente, en el sector inmobiliario; se propiciaron, como se ha dicho antes, muchas veces por la propia estructura jurídica de la caja, engaños al consumidor en materia de preferentes; se comercializaron productos tóxicos sin las debidas garantías, muchas veces engañando, y si hay engaño con ánimo de lucro lo que hay aquí es estafa; se estafó a muchos consumidores, en muchos casos, que no eran los destinatarios de los productos financieros de riesgo; se comercializaron hipotecas en condiciones abusivas; se ha propiciado que por deudas hipotecarias mínimas la gente haya debido afrontar desahucios, y, por último, ha habido una voluntad depredadora en parte de los directivos, como se ha visto últimamente en la condena de algunos de los directivos por administración desleal. Muchos de los directivos han procurado más por su propio interés y han suscrito, sin conocimiento de los demás órganos, convenios y acuerdos para sus jubilaciones y acuerdos salariales que vaciaban las cajas en beneficio propio.

Con este panorama de las cajas ha habido unas causas, ciertamente, externas que en unas cajas configuradas de la forma que se ha explicado, con una crisis financiera internacional y una falta de fluidez del dinero, un paro galopante que impedía a los particulares afrontar sus compromisos, una burbuja inmobiliaria estallada... Estas cajas, que pudieron ser en el pasado un modelo de éxito pero que, desde luego, no estaban preparadas con ese modelo para afrontar estas causas externas, pues, llegaron al desastre. Esto se ha propiciado también, y así lo hemos hecho constar en nuestras conclusiones, por la falta de control del Ban-

co de España, de la CNMV, del Ministerio de Economía, pero también de la *conselleria* de Economía de la Generalitat.

Y aquí también explica nuestra abstención o nuestro voto contrario a las conclusiones formuladas por Esquerra Republicana y Convergència i Unió el hecho de que se haga descansar toda la responsabilidad de los controladores en la Administración central del Estado, orillando la responsabilidad que tiene la otra Administración del Estado, que es la autonómica, también en sus competencias estatutarias. Y también votamos que no o nos abstenemos a algunas conclusiones del Grupo Popular que lo que pretenden, como se ha visto también por la intervención de su representante, es hacer descansar todo el resto de responsabilidades en las autoridades autonómicas o en gobiernos anteriores.

Por lo tanto, creemos que no son estas conclusiones el instrumento para la pelea partidaria, sino que deben aportar conclusiones que, como nosotros, al final finalizamos... Y ya acabo, presidenta. Ya he explicado más o menos cuál va a ser el sentido del voto y el porqué no vamos a apoyar algunas de las conclusiones del resto de grupos.

Ciutadans considera que al final lo que se deberá hacer es la entrega de las conclusiones de esta comisión a la fiscalía para que estudie, en muchos casos, si procede instar acciones judiciales penales contra los responsables del desastre de las cajas de ahorro catalanas.

La presidenta

Gracias, señor Carrizosa. Passem ara al Grup Mixt; té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. De la CUP - Alternativa d'Esquerreres, molt breument, les conclusions de les primeres..., procedimentals respecte a l'anomalia institucional i l'encobriment manifest que hem viscut també en aquesta comissió, sobretot quan s'han vetat compareixences.

Una realitat que es va veure agreujada amb la negativa de comparèixer, malgrat estar-hi legalment obligats..., i també que, òbviament, va haver-hi indult a la determinació democràtica per part d'aquesta comissió i de la Mesa de portar fins a les últimes conseqüències previstes en el Codi penal el delictes de desobediència en el qual van incórrer.

Juntament amb això, també hem viscut en aquesta comissió silencis descarnats i indefinicions calculades que ens han desvetllat també del repertori de la impunitat. Aquí s'ha tapat, s'ha ocultat, s'ha diluït i s'ha exculpat..., per part de moltes persones que han comparegut. Nosaltres només agraïm la compareixença d'aquelles persones afectades pel frau i l'estafa immobiliària en les seves múltiples dimensions.

I també cal dir, després de diverses comissions i de divuit mesos en aquesta casa, que les comissions d'investigació tenen escassa viabilitat, poca operativitat

i eficàcia més aviat precària; sembla que mai ningú és responsable de res. Això respecte a la metodologia. Veig incompareixences i silencis que han constituït la trilogia de la impunitat, i reduir la responsabilitat a categoria d'anècdota, com han fet molts dels que han comparegut, és propi de qualsevol màfia.

Entrant en les consideracions de per què ha desaparegut el sistema català de caixes, centenari, que havia també definit el nostre model econòmic i la seva singularitat al servei de la societat, en primera instància nosaltres creiem que hi ha el neoliberalisme econòmic, és a dir, aquella desregulació bancària i aquella barra lliure que es va decretar a finals dels setanta. Acompanyant aquesta realitat, la desnaturalització planificada i deliberada del que significava el sistema català de caixes: u, perversió, alteració i adulteració radical dels seus principis, que es basaven en el mutualisme, en la previsió i en la prudència; dos, la bancarització de les caixes; tres, la implicació directa en la febre de l'or immobiliari i en el tsunami especulatiu; quatre, l'expansió territorial irracional; cinc, la cultura de la cobdícia protagonitzada pels seus equips directius al costat de la desvirtuació dels consells d'administració, que es podrien qualificar de «floreros», i la inoperància en els mecanismes de control de les mateixes caixes i també de la Generalitat i de l'Estat espanyol; sis, la monitorització politicoinstitucional que ha viscut el sistema de caixes, i finalment, també, la creixent hostilitat del Banc d'Espanya i dels grans operadors financers de l'Estat privats contra el sistema de caixes. Hi ha una màxima que és òbvia, i això també explica la caiguda i desaparició de les caixes, que és «qui no juga al pòquer mai perd al pòquer», i les caixes van jugar al pòquer especulatiu.

I altres elements que a vegades hi volen passar de puntetes i que també motiven el posicionament final de la CUP en les votacions, que és l'acció política i legislativa dels successius governs per facilitar, promoure i incentivar que això passés: des del decret Fuentes Quintana del 70, que ja equiparava bancs i caixes, o..., fins a la LORCA del 2010. Això ha derivat finalment en una derrota econòmica i política que és la desfiguració brutal del sistema financer. *Cui prodest?* Doncs, els sectors oligàrquics del món financer, els grans operadors: BBVA, Santander o «la Caixa» són els grans guanyadors.

També és veritat, i com han dit altres grups i ressenyat, que les responsabilitats també incumbeixen directament el regulador, el supervisor i el legislador, que mai han sigut part de la solució, sinó part directa del problema. No és normal, ni és d'un país normal, que la Comissió Nacional del Mercat de Valors només tingui 18.000 inspectors per a 24.000 sucursals. Finalment, sobre el relat oficial, també volíem desmarcar-nos d'allò que s'ha dit aquí, la imprevisibilitat o la fatalitat: el 2006 els inspectors del Banc d'Espanya escriuen a Caruana alertant ja del risc a la sobreexposició immobiliària. I també és veritat que el millor que ha passat en les tasques d'aquesta comissió no ha passat en aquesta comissió ni en aquesta institució, la qual cosa malmet també la funció d'aquesta casa, que

ha sigut l'acció de la justícia amb relació a Caixa Catalunya, Caixa Penedès o Caixa Laietana.

I cal també una lectura criminal i penal dels danys socials massius produïts per la fallida del sistema financer en un context d'espoli social, d'estafa econòmica i de frau democràtic. Hem passat del segle XX al XXI, i hem passat dels cops d'estat i els crims d'estat i les raons d'estat als cops de mercat, als crims de mercat i a les raons de mercat. I això té quantificació: 70.000 persones, 700.000 persones a tot l'Estat que han viscut, i menteix qui digui el contrari, un *corralito* tècnic durant tres, quatre o cinc anys, i, com va dir el director de l'Oficina Antifrau, una estafa que no era vendre duros a quatre pessetes, sinó que simplement era la col·locació de moneda falsa. Cinc-centes mil execucions hipotecàries: aquest també és el cost de la crisi del sistema financer, de rescatar bancs i enfonsar persones, que ha provocat milers i milers de desnonaments. I també, òbviament, en una transfusió vampírica, la major socialització de deute privat convertit en deute públic, que ha comportat les pitjors retallades als Països Catalans i a l'Estat espanyol des del final de la dictadura: 61.000 milions d'euros en ajuts directes a la banca, als quals cal sumar 117.000 milions d'euros en avals públics, o 313.000 milions d'euros en crèdits tous. Abans, durant i després la banca continua guanyant: abans, durant la febre immobiliària, 169.000 milions d'euros nets; durant, a través del rescat, i després, molt segurament, a través de noves dinàmiques especulatives o noves trampes com els actius per imposts diferits.

I pel que fa ja a les conclusions finals, ens abstindrem en allò transaccionat per Esquerra i Convergència, absolutament insuficient, molt allunyat de la relació proporcional del que hem tractat en aquesta comissió; votarem absolutament en contra d'aquells que estan directament..., políticament són responsables directes del que ha passat, és a dir, Partit Popular i PSC, i votarem a favor d'allò proposat per Iniciativa en la seva integritat i..., moltes de les que han proposat el Grup de Ciutadans.

Les nostres recomanacions finals són que estem davant d'un espoli social, són que cal presentar denúncia per desobediència a aquells que no han comparegut, són que cal que la Generalitat acusi, es presenti, es personi com a acusació particular en totes les causes obertes per recuperar i rescabalar-se del patrimoni saquejat, especialment en el cas Catalunya Caixa: 12.000 milions d'euros de forat, més..., gairebé tres vegades el que s'ha retallat des del 2008. Que restituïxin tots els ajuts rebuts fins a l'últim cèntim d'euro; investigar..., instar la fiscalia a investigar-ho tot abans que, com és habitual, arribi la prescripció delictiva, sobretot des del punt de vista que només s'ha investigat la punta de l'iceberg, és a dir, la cobdícia de les direccions, el blindatge amb pensions milionàries o l'autoatorgament de sous estratosfèrics.

I, finalment i també, cal imposar la iniciativa pública i social perquè es retorni algun dia, com més aviat millor, al sistema de caixes i als seus principis fundacionals, ètics i socials. Les caixes, el sistema català de caixes, entre 1950 i el 2010 van fer un retorn social

a la comunitat de 34.000 milions d'euros. I cal tornar, òbviament, als principis de les caixes, de la lluita contra l'exclusió financera, de la protecció de l'estalvi, de l'element comunitari, de la participació democràtica real i al servei de l'economia productiva. La banca avui continua sent un gran delinqüent impune a casa nostra, i des de la vessant de reconeixement, reparació i garanties de..., repetició la CUP malda perquè això..., no ha sigut així: ni hi ha reconeixement ni coneixement de tot el que ha passat en el sistema financer, ni hi ha reparació –la reparació encara ha de tornar tot el que hem donat, hem transferit, en recursos públics a la banca–, i, òbviament, el marc jurídic i polític i els qui el gestionen no estan vertebrant un blindatge juridicolegal perquè no es torni a repetir allò que la mateixa Comissió Europea està dient: que no es pot tornar a repetir que sigui la societat qui rescata la banca.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Fernàndez. Passem ara al Grup Parlamentari de Convergència i Unió; té la paraula l'il·lustre diputat i portaveu el senyor Ferran Falcó.

Ferran Falcó i Isern

Gràcies, presidenta. Una primera constatació del nostre grup parlamentari és que aquesta comissió ha estat llarga: hem vist condemnats els directius de Caixa Penedès abans nosaltres no hàgim presentat les conclusions, i aquesta és una primera reflexió que ens hem de fer i que nosaltres creiem que cal fer-se, perquè ens hem de preguntar si al final del camí ens calien noranta i escaig compareixences o potser amb algunes menys hauríem fet més via.

En tot cas, l'objectiu d'aquesta comissió era determinar les responsabilitats i les raons de la desaparició pràctica de les caixes catalanes. Ja s'ha assenyalat aquí per part dels altres grups parlamentaris i no hi insistirem, perquè creiem que tot el que han dit, doncs, és cert: els gestors, el *boom* immobiliari, la cobdícia, el Banc d'Espanya, els supervisors, etcètera. Tot això, aquí és on hi han les raons per les quals, doncs, s'ha produït aquesta desaparició del model de caixes català. Aquestes són unes conclusions en què es constata una vulneració dels drets dels consumidors amb la col·locació de productes financers complexos en el mercat minorista, en què es constata també el desgavell i el desori en la concessió d'hipoteques sense prou garanties.

Però més enllà de tot això nosaltres, com a grup parlamentari, creiem que aquesta ha estat una comissió útil més enllà de les conclusions que avui aprovem. I per què creiem que ha estat una comissió útil més enllà de les conclusions que avui puguem aprovar? Doncs, perquè aquesta ha estat una comissió d'investigació que ha donat visibilitat a les persones afectades per l'abús bancari. Aquesta ha estat una comissió que ha permès asseure davant de la representació legítima del poble de Catalunya els màxims responsables de les caixes catalanes, i aquesta és una comissió que ha estat útil

perquè ha enfortit i ha acostat aquest Parlament a la societat.

El cos central de les conclusions que avui aprovarem ha estat acordat pel nostre grup parlamentari i pel grup d'Esquerra Republicana, però no només. Nosaltres com a grup parlamentari hem fet l'esforç, i proposem avui, també –ens proposem avui, també– aprovar algunes de les consideracions, de les recomanacions, de les conclusions tant del Partit dels Socialistes com del Partit Popular com d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i segurament podríem estar d'acord amb els plantejaments que s'han fet des dels altres grups parlamentaris. Tanmateix, no se'ns han ofert massa transaccions i al final el que hem proposat, doncs, són les votacions separades que seguidament farem.

Una altra consideració que volem posar de manifest avui és que aquesta és una comissió d'investigació que no jutja; ni jutja ni és competent per fer-ho. Aquesta és una comissió que no és un tribunal, però sí que creiem que ha d'ajudar la justícia en el sentit de fer-li arribar el conjunt, el total de totes les transcripcions de totes les compareixences que aquí s'han fet. Per tant, des del primer dia aquest grup parlamentari va ser partidari, òbviament, de fer arribar tot això al Ministeri Fiscal perquè en faci l'ús que cregui oportú, i creiem que aquest també, doncs, és un dels elements d'utilitat que aquesta comissió aporta al conjunt de la societat catalana.

Tanmateix, les conclusions reforcen la necessitat de garantir millor els drets dels consumidors i també els controls i la governança de les entitats financeres. És evident que les caixes ja no hi són, però també ho és que la seva obra social ha de continuar i continua, i és evident també que les caixes ja no hi són però que el pes del país, el pes de Catalunya en el conjunt del mercat financer de l'Estat, continua essent notable.

Per tant, repassant i reiterant una mica el que hem dit fins ara, aquesta és una comissió que acabarà amb conclusions que creiem que han estat a l'alçada de la seva tasca, apuntant responsabilitats en els gestors de caixes i òrgans reguladors i del control financer, deixant clara l'estafa comesa amb la comercialització de participacions preferents, aportant propostes perquè els mecanismes de control siguin més durs i evitin futures males pràctiques com les que s'han analitzat.

I tanmateix..., aquest Parlament esdevé també, des del nostre punt de vista, una cambra referent. Catalunya no és l'única comunitat autònoma on han desaparegut caixes d'estalvi, però sí que creiem que és la que més fermament ha apostat per esclarir responsabilitats: el Parlament ha estat aparador i ha estat un altaveu, un aparador per assenyalar responsables i un altaveu per escoltar els afectats. Les conclusions que avui aprovarem creiem també que defugen una visió partidista dels fets: ni tot és culpa dels uns, ni tot és culpa dels altres. Creiem també que l'acord amb les transaccions enriqueix el document final.

I per acabar, simplement, havent escoltat els altres grups parlamentaris, lamentar que, com constatem,

el diputat del Partit Popular continua veient la palla en l'ull aliè sense veure la biga al propi, més i quan d'amiguets i d'«enxufisme» n'hi ha hagut sobretot a la Caja Madrid i a la Bankia dels senyors que finançaven la FAES.

Avui, en definitiva, tanquem una comissió que ha analitzat la desaparició del model de caixes, que s'ha produït per molts factors analitzats, entre els quals el nostre grup també vol destacar que els governs espanyols i la banca tradicional no van fer res per impedir –al contrari– que es produís una desaparició que finalment ha perjudicat clients i treballadors.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Falcó.

Acabades, doncs, les intervencions, passarem ara al torn de les votacions. I iniciarem per..., les votacions del document de conclusions transaccional entre el Grup de Convergència i Unió i el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comencem. Estan preparats? *(Pausa.)*

Comencem la votació 1, del bloc A, punt 1.

Vots a favor?

Grups de CiU, Esquerra i Ciutadans.

Vots en contra?

Partit Popular i Iniciativa.

Abstencions?

Grup Mixt –d'un diputat del Grup Mixt– i PSC.

Prospera.

(El punt és aprovat, pel sistema de vot ponderat, per 80 vots a favor, 32 vots en contra i 21,5 abstencions.)

Votació 2, bloc A, punt 2.

Vots a favor?

Convergència i Unió, Esquerra Republicana i Ciutadans.

Vots en contra?

Partit Popular i Iniciativa.

Abstencions?

Un diputat del Mixt i el Grup Socialista.

(El punt és aprovat, pel sistema de vot ponderat, per 80 vots a favor, 32 vots en contra i 21,5 abstencions.)

Votació número 3, bloc A, punt 3.

Vots a favor?

Grup de Convergència i Unió, Esquerra Republicana, socialistes i Ciutadans.

Vots en contra?

Partit Popular i un diputat del Mixt.

I abstenció?

Iniciativa per Catalunya.

(El punt és aprovat, pel sistema de vot ponderat, per 100 vots a favor, 20,5 vots en contra i 13 abstencions.)

Votació número 4, bloc A, punt 4.

Vots a favor?

Tots els grups menys un diputat del Mixt.

Vots en contra?

Abstencions?

Un diputat del Mixt.

(El punt és aprovat, pel sistema de vot ponderat, per 132 vots a favor, cap vot en contra i 1,5 abstencions.)

Votació 5, bloc A, punt cinquè.

Vots a favor?

Convergència i Unió, Partit Popular, Grup Socialista, Esquerra Republicana, Grup de Ciutadans.

Vots en contra?

Iniciativa per Catalunya.

Abstencions?

Un diputat del Mixt.

(El punt és aprovat, pel sistema de vot ponderat, per 119 vots a favor, 13 vots en contra i 1,5 abstencions.)

Votació sisena, bloc A, punt 6.

Vots a favor?

Convergència i Unió, Partit Popular... Tots menys el Grup Mixt.

Vots en contra?

Abstencions?

Un diputat del Grup Mixt.

(El punt és aprovat, pel sistema de vot ponderat, per 132 vots a favor, cap vot en contra i 1,5 abstencions.)

Votació 7, bloc A, punt 7.

Vots a favor?

Convergència i Unió, PSC, Esquerra Republicana i Ciutadans.

Vots en contra?

Abstencions?

Iniciativa i un del Mixt.

Prospera. *(Veus de fons.)* Abstenció. Perdó, no m'hi havia fixat. Disculpi.

(El punt és aprovat, pel sistema de vot ponderat, per 100 vots a favor, cap vot en contra i 33,5 abstencions.)

Votació vuitena, bloc A, punt 8.

Vots a favor?

Convergència, Esquerra Republicana i Ciutadans.

Vots en contra?

Iniciativa i Partit Popular.

Abstencions?

Partit Socialista i un diputat del Mixt.

(El punt és aprovat, pel sistema de vot ponderat, per 80 vots a favor, 32 vots en contra i 21,5 abstencions.)

Votació número 10, bloc A, punt 10.

Vots a favor...? *(Veus de fons.)* Perdó. Sí, disculpin.

Votació 9, bloc A, punt 9.

Vots a favor?

Esquerra Republicana i Convergència.

Vots en contra?

Partit Popular.

Abstenció?

Partit Socialista, Iniciativa per Catalunya, Ciutadans i un diputat del Mixt.

(El punt és aprovat, pel sistema de vot ponderat, per 71 vots a favor, 19 vots en contra i 43,5 abstencions.)

Votació 10, bloc A, punt 10.

Vots a favor?

Esquerra Republicana, Convergència i Unió i Ciutadans.

Vots en contra?

Partit Popular, Iniciativa per Catalunya.

Abstencions?

Partit Socialista i Grup Mixt.

(El punt és aprovat, pel sistema de vot ponderat, per 80 vots a favor, 32 vots en contra i 21,5 abstencions.)

Votació 11, bloc A, punt 11.

Vots a favor?

Convergència i Unió, Esquerra Republicana i Partit Socialista.

Vots en contra?

Ciutadans i Partit Popular.

Abstencions?

Un del Mixt. *(Veus de fons.)* I Iniciativa... Un moment! Iniciativa per Catalunya Verds.

(El punt és aprovat, pel sistema de vot ponderat, per 91 vots a favor, 28 vots en contra i 14,5 abstencions.)

Votació 12, bloc A, punt 12.

Vots a favor?

Convergència i Unió, Esquerra Republicana, Partit Socialista de Catalunya.

Vots en contra?

Partit Popular, Iniciativa per Catalunya i Ciutadans.

Abstencions?

Un diputat del Mixt.

(El punt és aprovat, pel sistema de vot ponderat, per 91 vots a favor, 41 vots en contra i 1,5 abstencions.)

Votació 13. Ara farem el punt 1, excepte l'1.7, que el votarem després. D'acord? *(Pausa.)* Bloc B, punt 1.

Vots a favor?

Convergència, Esquerra i Ciutadans.

Vots en contra?

Partit Popular i Iniciativa.

Abstencions?

Partit Socialista i Grup Mixt.

(El punt és aprovat, pel sistema de vot ponderat, per 80 vots a favor, 32 vots en contra i 21,5 abstencions.)

Ara el punt 1.7, que és el 13 bis, però punt 1.7.

Vots a favor?

Convergència, Esquerra, Partit Socialista, Iniciativa.

Vots en contra?

Partit Popular i Ciutadans.

Abstencions?

Grup Mixt.

(El punt és aprovat, pel sistema de vot ponderat, per 104 vots a favor, 28 vots en contra i 1,5 abstencions.)

Votació 14, bloc B, punt 2.

Vots a favor?

Convergència, Esquerra i Ciutadans.

Vots en contra?

Partit Popular.

Abstencions?

Mixt, Partit Socialista i Iniciativa.

(El punt és aprovat, pel sistema de vot ponderat, per 80 vots a favor, 19 vots en contra i 34,5 abstencions.)

Votació quinzena, bloc B, punt 3.

Vots a favor?

Convergència, Esquerra i Ciutadans.

Vots en contra?

El PP.

Abstencions?

PSC, Iniciativa i Mixt –un diputat del Mixt.

(El punt és aprovat, pel sistema de vot ponderat, per 80 vots a favor, 19 vots en contra i 34,5 abstencions.)

Anem següent? *(Pausa.)*

Ara hem acabat aquest primer grup, passem a les votacions del document de conclusions del Grup Socialista.

Votació primera. Votació separada de a, conclusions, apartat 11, punt 1.d; apartat 11, punt 2.c; apartat 11, punt 3.c; b, recomanacions i propostes de millora,

apartat 2.d, apartat 3.h, apartat 3.i. *(Veus de fons.)* I ja està. Fem aquest primer bloc i després farem la resta.

Vots a favor?

Convergència, Esquerra, PSC, Iniciativa, Ciutadans.

Vots en contra?

Partit Popular i un diputat del Mixt.

(Els apartats són aprovats, pel sistema de vot ponderat, per 113 vots a favor, 20,5 vots en contra i cap abstenció.)

Ara fem, separat, la resta. *(Veus de fons.)* De les conclusions finals, l'apartat a, apartat b.

Vots a favor?

Tots menys el Grup Mixt.

Vots en contra?

I abstencions?

(Veus de fons.) En contra, oi?, David –en contra.

(Els apartats són aprovats, pel sistema de vot ponderat, per 132 vots a favor, 1,5 vots en contra i cap abstenció.)

Perfecte, aquest l'hem acabat.

Votació 2, bloc A. Els punts 1 i 12, que el 13, si hi havia algú que no hi era, no hi és, era una errada.

Vots a favor?

PSC i Ciutadans.

Vots en contra?

PP, Esquerra, Convergència i Grup Mixt.

Abstencions?

Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

(Els punts són rebutjats, pel sistema de vot ponderat, per 29 vots a favor, 91,5 vots en contra i 13 abstencions.)

Votació 3, bloc A, punt 9. I després farem la votació separada de l'11. D'acord? *(Pausa.)*

Vots a favor?

PP, PSC i Ciutadans.

Vots en contra?

Convergència, Esquerra i Mixt.

Abstencions?

Iniciativa per Catalunya Verds.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 48 vots a favor, 72,5 vots en contra i 13 abstencions.)

Votació de l'11, que el teníem separat, eh?

Vots a favor?

PSC i Ciutadans.

Vots en contra?

Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Convergència i Unió i el Grup Mixt.

Abstencions?

El Partit Popular.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 29 vots a favor, 85,5 vots en contra i 19 abstencions.)

Votació quarta, bloc A. Farem els punts 2, 3, 4, 5, 6, 7 i 8; el 10, després, separat. Els 2, 3, 4, 5, 6, 7, i 8.

Vots a favor?

Partit Socialista, Partit Popular i Ciutadans.

Vots en contra?

Convergència i Unió, Esquerra Republicana i el Grup Mixt.

Abstencions?

Iniciativa per Catalunya.

(Els punts són rebutjats, pel sistema de vot ponderat, per 48 vots a favor, 72,5 vots en contra i 13 abstencions.)

Votació cinquena. Ai, no!, el separat.

El punt 10 –el punt 10.

Vots a favor?

Ciutadans, Iniciativa per Catalunya, PSC i PP.

Vots en contra?

Convergència, Esquerra i Mixt.

Abstencions?

Cap.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 61 vots a favor, 72,5 vots en contra i cap abstenció.)

Votació cinquena, bloc B, punt 1.

Vots a favor?

PP, PSC i Ciutadans.

Vots en contra?

Convergència, Esquerra, Iniciativa i Mixt.

I abstencions?

No n'hi ha cap.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 48 vots a favor, 85,5 vots en contra i cap abstenció.)

Votació sisena, bloc B. Separadament, fem ara el punt 2, després el 3.

Vots a favor del 2?

PP, Partit Socialista i Ciutadans.

Vots en contra?

Convergència, Esquerra i el Grup Mixt.

Abstencions?

Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 48 vots a favor, 72,5 vots en contra i 13 abstencions.)

I ara ens falta el punt 3.

Vots a favor?

Partit Socialista, PP, Iniciativa i Ciutadans.

Vots en contra?

Grup Mixt, Esquerra i Convergència.

Abstencions?

No n'hi ha cap.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 61 vots a favor, 72,5 vots en contra i cap abstenció.)

Ara, d'aquesta votació que hem fet, del document de conclusions del Grup Socialista, han prosperat en les votacions les dues primeres. En prenen nota, no? O sigui, que queden incloses.

Passem ara al bloc número 3, document de conclusions del Grup Parlamentari Popular de Catalunya. Votació 1: votació separada de a, conclusions, apartat 3.4, apartat 5.5, apartat 6.3, apartat 7.2. *(Veus de fons.)* I, b, recomanacions i propostes de millora, apartat 2.2 i apartat 3.8.

Vots a favor?

Partit Popular, Convergència, Esquerra Republicana, Iniciativa, Ciutadans.

Vots en contra?

Grup Mixt.

Abstencions?

Partit Socialista.

Prospera.

(Els apartats són aprovats, pel sistema de vot ponderat, per 112 vots a favor, 1,5 vots en contra i 20 abstencions.)

Votació segona, bloc A, punts 1 i 2.

Vots a favor?

Partit Popular.

Vots en contra?

Esquerra Republicana, Convergència i Unió, Iniciativa i Mixt.

Abstencions?

Ciutadans i el Partit Socialista.

(Els punts són rebutjats, pel sistema de vot ponderat, per 19 vots a favor, 85,5 vots en contra i 29 abstencions.)

Votació tercera, bloc A, punts 3, 4, 5 i 6.

Vots a favor?

Partit Popular i Ciutadans.

Vots en contra?

Convergència, Esquerra i Mixt.

Abstencions?

Partit Socialista i Iniciativa per Catalunya.

(Els punts són rebutjats, pel sistema de vot ponderat, per 28 vots a favor, 72,5 vots en contra i 33 abstencions.)

Votació quarta, bloc A, punt 7.

Vots a favor?

Partit Popular.

Vots en contra?

Convergència, Esquerra, Partit Socialista, Iniciativa i Mixt.

Abstencions?

Ciutadans.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 19 vots a favor, 105,5 vots en contra i 9 abstencions.)

Votació cinquena, bloc A. Els farem separats, hi ha el punt 8 i el punt 9.

Fem el punt 8.

Vots a favor?

Ciutadans i Partit Popular.

Vots en contra?

Convergència i Unió, Esquerra Republicana i Mixt.

Abstencions?

Partit Socialista i Iniciativa per Catalunya.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 28 vots a favor, 72,5 vots en contra i 33 abstencions.)

Fem ara el punt 9.

Vots a favor?

Partit Popular i Ciutadans.

Vots en contra?

Convergència, Esquerra, Iniciativa i Mixt.

Abstencions?

Partit Socialista.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 28 vots a favor, 85,5 vots en contra i 20 abstencions.)

Votació sisena, bloc A, punt 10.

Vots a favor?

Vots en contra?

Convergència, Esquerra, Iniciativa i Mixt.

Abstencions?

Ciutadans i Partit Socialista.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 19 vots a favor, 85,5 vots en contra i 29 abstencions.)

Votació setèima, bloc A, punts 11 i 12.

Vots a favor?

PP.

Vots en contra?

Convergència, Esquerra, PSC, Iniciativa, Mixt i Ciutadans.

Abstencions?

No n'hi ha cap.

(Els punts són rebutjats, pel sistema de vot ponderat, per 19 vots a favor, 114,5 vots en contra i cap abstenció.)

Votació vuitena, bloc B, punts 1, 2 i 3.

Vots a favor?

Ciutadans i PP.

Vots en contra?

Convergència, Esquerra, Iniciativa i Mixt.

Abstencions?

Partit Socialista.

(Els punts són rebutjats, pel sistema de vot ponderat, per 28 vots a favor, 85,5 vots en contra i 20 abstencions.)

Ja està, hem acabat aquest bloc.

Comencem ara el bloc número 4, document de conclusions del Grup Mixt. *(Veus de fons.)* Per part de cap grup ningú havia demanat res. Un moment *(Veus de fons.)* 4, 5, 6. I on està el 23? *(Veus de fons.)* Comencem, si els sembla, la votació del Grup Mixt d'aquests punts, eh? 4, 5, 6 i 23. Després farem la votació de la resta. D'acord? *(Pausa.)*

Vots a favor?

El Grup Mixt i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Vots en contra?

Partit Popular, Convergència i Unió, Esquerra Republicana i Ciutadans.

Abstencions?

Partit Socialista.

(Els punts són rebutjats, pel sistema de vot ponderat, per 14,5 vots a favor, 99 vots en contra i 20 abstencions.)

Ara fem la resta.

Vots a favor?

Ciutadans, el Grup Mixt i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Vots en contra?

Partit Popular, Convergència i Unió, Esquerra Republicana.

Abstencions?

No n'hi ha. *(Veus de fons.)* Sí, perdó.

Abstencions?

El Partit Socialista.

(Els punts són rebutjats, pel sistema de vot ponderat, per 23,5 vots a favor, 90 vots en contra i 20 abstencions.)

D'aquest bloc no prospera res. Bé, d'aquestes ja estem, d'aquest bloc 4.

Ara passem al bloc cinquè, document de conclusions del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Votació primera, votacions separades de b), recomanacions i propostes de millora, apartat 1.2.b, apartat 2.1, apartat a, apartat 3.3.h i apartat 3.3.i.

Vots a favor?

Tots els grups menys el PP.

Vots en contra?

Partit Popular.

Abstencions?

Cap.

Prospera.

(Els apartats són aprovats, pel sistema de vot ponderat, per 114,5 vots a favor, 19 vots en contra i cap abstenció.)

(Pere Aragonès i Garcia demana per parlar.)

Pere Aragonès i Garcia

En la següent votació, la votació número 2, demanaríem una votació separada, que abans li ho he comentat, que és, del punt 1, el cinquè paràgraf, tot el llistat de noms, és a dir, la reprovació de tots aquests noms.

La presidenta

D'acord, que és allò que hem marcat, eh? *(Pausa.)* Per tant, fem primer el paràgraf cinquè del punt 1 amb el llistat de noms, després votarem la resta de l'1 i després farem el 2. *(Veus de fons.)* Ja ho podem fer junt? Sí? *(Pausa.)* Doncs, d'acord, la resta de l'1 i el 2.

Comencem per aquí, eh? Pel paràgraf cinquè del punt primer, llistat de noms.

Vots a favor?

Convergència i Unió, Esquerra Republicana, Partit Socialista, Iniciativa per Catalunya. Tots, amb Ciutadans..., menys el PP.

Vots en contra?

Partit Popular.

Abstencions?

Cap.

Prospera. Aquest paràgraf prospera. D'acord.

(El paràgraf és aprovat, pel sistema de vot ponderat, per 114,5 vots a favor, 19 vots en contra i cap abstenció.)

I ara la resta. (*Veus de fons.*) La resta del punt 1 i el 2, tot junt.

Vots a favor?

PSC, Iniciativa, Ciutadans i Mixt.

Vots en contra?

Convergència i Unió i Esquerra.

Abstencions?

Partit Popular.

(Els punts són rebutjats, pel sistema de vot ponderat, per 43,5 vots a favor, 71 vots en contra i 19 abstencions.)

Votació tercera, bloc A, punt 3.

Vots a favor?

Iniciativa, PSC, Ciutadans i Mixt.

Vots en contra?

Esquerra i Convergència.

Abstencions?

Partit Popular.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 43,5 vots a favor, 71 vots en contra i 19 abstencions.)

Votació quarta, bloc A, punts... Ho partim: el 4, el 5 i el 6, primer, i després farem el 8 i el 12. D'acord? (*Pausa.*)

Per tant, a votació el 4, el 5 i el 6.

Vots a favor?

Partit Socialista, Iniciativa, Ciutadans i Mixt.

Vots en contra?

Esquerra i Convergència.

Abstencions?

Partit Popular.

(Els punts són rebutjats, pel sistema de vot ponderat, per 43,5 vots a favor, 71 vots en contra i 19 abstencions.)

Votació dels altres dos punts, el 8 i el 12.

Vots a favor?

PP, PSC, Iniciativa, Mixt i Ciutadans.

Vots en contra?

Esquerra i Convergència i Unió.

Abstencions?

No n'hi ha cap.

(Els punts són rebutjats, pel sistema de vot ponderat, per 62,5 vots a favor, 71 vots en contra i cap abstenció.)

Passem a la votació cinquena, bloc A, punt onzè.

Vots a favor?

PSC, Iniciativa, Ciutadans i Mixt.

Vots en contra?

Convergència, Esquerra i PP.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 43,5 vots a favor, 90 vots en contra i cap abstenció.)

Votació sisena, bloc A, resta dels punts 7, 9 i 10.

Vots a favor?

PSC, Iniciativa, Mixt i Ciutadans.

Vots en contra?

PP, Convergència i Esquerra.

(Els punts són rebutjats, pel sistema de vot ponderat, per 43,5 vots a favor, 90 vots en contra i cap abstenció.)

Votació setèima, bloc B, punt 1.

Vots a favor?

PSC, Iniciativa, Mixt i Ciutadans.

Vots en contra?

Esquerra, PP i Convergència.

Abstencions?

No n'hi ha.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 43,5 vots a favor, 90 vots en contra i cap abstenció.)

Votació vuitena, bloc B, punt 2.

Vots a favor?

Partit Socialista, Iniciativa, Ciutadans, Mixt.

Vots en contra?

Partit Popular, Esquerra i Convergència.

Abstencions?

Cap.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 43,5 vots a favor, 90 vots en contra i cap abstenció.)

Votació novena, bloc B, punt 3.

Vots a favor?

PSC, Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Ciutadans i Grup Mixt.

Vots en contra?

Convergència, Esquerra i Partit Popular.

Abstencions?

No n'hi ha.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 43,5 vots a favor, 90 vots en contra i cap abstenció.)

I ara entrem a l'últim bloc, que és el bloc del document de conclusions del Grup Parlamentari de Ciutadans. ¿De acuerdo? (*Pausa.*)

Votació primera, bloc A, punt 1.

Vots a favor?

Ciutadans, Iniciativa i Mixt.

Vots en contra?

Convergència, Esquerra i PP.

Abstencions?

PSC.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 23,5 vots a favor, 90 vots en contra i 20 abstencions.)

Votació segona del bloc A, punts 9 i 10 separatament.

Comencem pel 9.

Vots a favor?

Ciutadans.

Vots en contra?

Convergència i Esquerra.

Abstencions?

Partit Popular, Partit Socialista, Iniciativa i Grup Mixt.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 9 vots a favor, 71 vots en contra i 53,5 abstencions.)

Punt 10.

Vots a favor?

Ciutadans i PP.

Vots en contra?

Convergència, Esquerra... Iniciativa ha aixecat la mà o no? *(Pausa.)* No.

I abstencions?

Partit Socialista, Iniciativa i Grup Mixt.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 28 vots a favor, 71 vots en contra i 34,5 abstencions.)

Votació tercera, bloc A, punt 12.

Vots a favor?

Ciutadans i Partit Popular.

Vots en contra?

Iniciativa, Esquerra i Convergència.

Abstencions?

El Mixt i el PSC.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 28 vots a favor, 84 vots en contra i 21,5 abstencions.)

Votació quarta, bloc A, resta de punts: el 2, el 3, el 4, el 5, el 6, el 7, el 8 i l'11.

Vots a favor?

Ciutadans.

Vots en contra?

Convergència, Esquerra i PP.

Abstencions?

Grup Socialista, Iniciativa per Catalunya i Grup Mixt.

(Els punts són rebutjats, pel sistema de vot ponderat, per 9 vots a favor, 90 vots en contra i 34,5 abstencions.)

Votació cinquena, bloc B, punt 1.

Vots a favor?

Ciutadans i PP.

Vots en contra?

Convergència i Esquerra.

Abstencions?

PSC, Iniciativa i Mixt.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 28 vots a favor, 71 vots en contra i 34,5 abstencions.)

Votació sisena, bloc B, punt 2.

Vots a favor?

Ciutadans.

Vots en contra?

Convergència, Esquerra i Partit Popular.

Abstencions?

Grup Mixt, Iniciativa i PSC.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 9 vots a favor, 90 vots en contra i 34,5 abstencions.)

Votació setena, bloc B, punt 3.

Vots a favor?

Ciutadans.

Vots en contra?

Convergència, Esquerra i Partit Popular.

Abstencions?

Partit Socialista de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds i Alternativa i Mixt.

(El punt és rebutjat, pel sistema de vot ponderat, per 9 vots a favor, 90 vots en contra i 34,5 abstencions.)

Ja està. Bé, crec que hem acabat la votació de totes les conclusions. Això ha estat un rècord de rapidesa per part dels il·lustres diputats i diputades.

Aquesta presidència, en nom del senyor lletrat, senyor Ferran Domínguez, i el meu propi, moltíssimes gràcies a tots per la seva màxima col·laboració, pel treball que han desenvolupat; vostès mateixos han dit la tasca que hi ha hagut per totes les compareixences. I, evidentment, avui clou aquesta comissió que vostès varen peticionar, diversos grups parlamentaris, i que es va votar després en el Ple del Parlament per unanimitat, i per tant crec que han portat a terme tota la tasca. El senyor Falcó deia que potser acabàvem una mica massa tard, però mai és tard quan s'acaba i s'acaba bé. Ara vostès, doncs, totes aquestes conclusions que s'han votat i que han quedat incloses perquè han estat votades per la majoria les hauran de defensar en el si del Ple del Parlament.

Moltíssimes gràcies, i espero i desitjo que no ens hàgim de tornar a trobar en una comissió d'investigació, i a més per les causes que han motivat aquesta comissió. Moltes gràcies a tothom, i a les persones que avui són aquí però que al llarg de totes aquestes comissions ens han seguit en directe des de la seu parlamentària, des de la comissió; que a través dels grups parlamentaris s'han convidat que vinguessin, i han vingut, i a totes aquelles persones que, evidentment, ens han seguit a través d'internet seguint-ho en directe. I també,

jo crec que ha estat molt positiu, hi ha hagut diferents grups que s'ha comentat que portarien tota la documentació, les conclusions, tot el treball que s'ha desenvolupat, a la fiscalia. Jo crec que aquesta comissió ha servit també perquè la fiscalia ens pogués seguir, com no pot ser d'altra manera, dia a dia.

Moltíssimes gràcies a tots.

La sessió s'aixeca a les dotze del migdia.